

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyně Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Ludmily Sandnerové ve věci

žalobce: **Bariéry z. s.**, IČO: 22883525
sídlem Novákových 1359/19, 180 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2015, č. j. 2015/51400-421/1

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 18. 1. 2016 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „žalovaný“) ze dne 13. 11. 2015, č. j. 2015/51400-421/1 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný potvrdil výrok II. rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka pro hlavní město Prahu (dále jen „úřad práce“) ze dne 15. 7. 2015, č. j. ABA-T-440/2015, a odvolání žalobce zamítl. Tímto výrokem II. rozhodnutí úřad práce neposkytl žalobci příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za 1. čtvrtletí roku 2015: a) ve výši 23 998,50 Kč podle § 78 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, resp. ve znění

účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) a b) ve výši 0,00 Kč podle 78 odst. 8 odst. 3 zákona o zaměstnanosti.

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatuje, že dne 22. 9. 2014 paní Š. K. společně s paní J. M. a pan J. Č., zmocnili pana J. M., aby zastupoval předsedu sdružení MUDr. J. Č., aby uzavíral, popř. končil, pracovněprávní vztahy za spolek. Žalovaný nemohl akceptovat pracovní smlouvu ze dne 23. 9. 2014 uzavřenou mezi zaměstnancem panem J. Č. a zaměstnavatelem MUDr. J. Č., za kterého byl zmocněn k podpisu pan J. M.. Na podepsanou pracovní smlouvu je nutno nahlížet jako na pracovní smlouvu uzavřenou na obou stranách MUDr. J. Č.. Takové jednání nemůže založit platný pracovněprávní vztah, proto nedošlo k uzavření pracovní smlouvy. Podle žalovaného nemůže pracovní smlouvu uzavřít jedna osoba jednáající na jedné straně za zaměstnavatele a na druhé straně za zaměstnance. Žalovaný k tomuto odkazuje na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 17. 11. 1998, sp. zn. 21 Cdo 11/1998, nebo ze dne 4. 11. 2009, sp. zn. 21 Cdo 2708/2008, anebo ze dne 24. 4. 2007 sp. zn. 29 Odo 1082/2005. Pracovní smlouvu žalovaný považuje za dvoustranný výsledek smluvního jednání, přičemž základní východiska smluvních stran má za odlišná. Budoucí zaměstnanec i zaměstnavatel chtějí pracovní smlouvu sjednat co nejvýhodněji (druh práce, odměna, apod.). Rovněž podle stanov žalobce přijímá zaměstnanec do pracovního vztahu předseda MUDr. J. Č.. Žalovaný shrnuje, že účelem příspěvku je poskytnout finanční prostředky na zaměstnávání osoby se zdravotním postižením, nikoli na výkon činnosti osoby, která ve světle uvedené judikatury neplatně uzavře pracovní poměr.
3. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu.
4. Žalobce v jediném žalobním bodu namítá, že pracovní smlouva ze dne 23. 9. 2014 je platně uzavřená. Odkazuje na znění § 441 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále též „OZ“), že v daném případě zmocněnec v rozsahu zástupčího oprávnění určeného zmocnitelem v plné moci zastupoval zmocnitele. Zástupce, pan J. M. byl osoba odlišná od zastoupeného a byl a je právně zcela způsobilý. Rovněž podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2005, sp. zn. 21 Cdo 568/2005, který zmiňuje žalovaný, je platnost pracovní smlouvy potvrzena. OZ výslovně upravuje zákonné zastoupení zaměstnancem a členem právnické osoby v rozsahu obvyklém vzhledem k jejich zařazení nebo funkci zaměstnance právnické osoby. Zaměstnavatel může zástupčí oprávnění delegovat ve svém vnitřním předpisu. OZ za absolutně neplatné považuje jednání v případě kolize zájmů zastoupeného se zájmy zástupce pouze ve vztahu k zastoupení zákonnému. U smluvního zastoupení OZ existenci kolize zájmů zástupce a zastoupeného naopak připouští, zejména za situace, pokud zastoupený o kolizi zájmů věděl nebo vědět musel. Nezpůsobilost k zastupování pro kolizi zájmů způsobuje jen relativní neplatnost, které se musí zastoupený dovolat. OZ zakládá vyvratitelnou právní domněnku, podle níž je dán rozpor mezi zájmy zastoupeného a zástupce, pokud zástupce jedná za třetí osobu nebo jedná ve vlastní záležitosti.
5. Podle žalobce MUDr. J. Č. předseda spolku jako statutární orgán zastupuje spolek a hájí jeho zájmy. Speciální plnou mocí delegoval oprávnění uzavírat a ukončovat pracovní poměr za spolek na pana J. M., který v rámci své plné moci zastupoval spolek a hájil zájmy spolku a nikoli zájmy fyzické osoby J. Č. Pan J. M. takto postupoval na základě jednomyslného usnesení usnášeníschopné členské schůzce spolku ze dne 22. 9. 2014, kterou byl úkolován a plnil vůli všech členů spolku jako zaměstnavatele. Pracovní smlouva respektovala rozdílnost zájmů zaměstnavatele a zaměstnance při právním úkonu, který

směřoval ke vzniku pracovního poměru. Podle žalobce nelze na předmětnou pracovní smlouvu nahlížet jako na smlouvu, jež byla na obou stranách podepsaná stejnou osobou, proto ji nepovažuje za absolutně neplatnou. Žalobce navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 10. 3. 2016 se žalobcem nesouhlasí a pracovní poměr zdravotně postiženého zaměstnance, na kterého žalobce příspěvek žádá, považuje od počátku za neplatný. Žalovaný k tomuto odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2007 sp. zn. 29 Odo 1082/2005, podle jehož závěrů osoba jednající za zmocnitele v plné moci jedná tak, jako by jednal zmocnitel sám. Žalovaný nepochybně platnost zmocnění, ani oprávnění žalobce jako zaměstnavatele delegovat oprávnění v rámci vnitřního předpisu. K uzavření pracovní smlouvy podle žalovaného došlo v rozporu s § 437 odst. 1 občanského zákoníku, neboť MUDr. J. Č. jako statutární orgán žalobce jednal v rozporu se zájmy zastoupeného. Za žalobce jmenovaný jednal na základě zákonného zmocnění, nikoli zastoupení smluvního, nelze proto na něho vztáhnout výjimku podle § 437 odst. 1 OZ o tom, že zastoupený o rozporu věděl. S ohledem na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu, rozsudky ze dne 17. 11. 1998, sp. zn. 21 Cdo 11/1998, ze dne 4. 11. 2009, sp. zn. 21 Cdo 2708/2008, ze dne 21. 12. 2010, sp. zn. 21 Cdo 3053/2010, žalovaný trvá na neplatnosti pracovní smlouvy.
7. Podle žalovaného z ustanovení § 580 a 588 OZ vyplývá absolutní neplatnost pracovní smlouvy. Případné vyplácení prostředků ze státního rozpočtu na základě nezákonného jednání by zjevně narušilo veřejný pořádek, což je další důvod absolutní neplatnosti právního jednání. Ohledně tvrzení, že zmocněnec předsedy žalobce postupoval v souladu s unesením členské schůze, žalovaný konstatuje rozpor tohoto usnesení se zákonem, který uzavírání pracovních smluv svěřuje výhradně do rukou statutárního orgánu, poukazuje na zmiňovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 11. 2009, sp. zn. 21 Cdo 2708/2008. Závěrem navrhuje, aby žaloba byla zamítnuta a žalobci nebyla přiznána náhrada nákladů řízení.
8. Žalobce v replice ze dne 7. 4. 2016 nad rámec již uvedeného nové skutečnosti netvrdí a na své žalobě setrvává. Dne 17. 5. 2016 žalobce zaslal soudu přílohy. Dne 20. 6. 2016 žalobce rovněž nad rámec uvedeného v další replice nové skutečnosti netvrdí a připojuje přílohy. Dne 3. 10. 2016 žalobce zaslal soudu další přílohy.
9. Z vlastní rozhodovací činnosti je soudu známo, že MUDr. J. Č. je kromě shora uvedeného spolku žalobce statutárním orgánem v dalších třech subjektech, a to ode dne 3. 4. 2007 je společníkem a jednatelem spol. MEISTERKOCH s.r.o., IČO: 27880851, s předmětem podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona; ode dne 13. 4. 2010 je společníkem a jednatelem spol. Meddnes s.r.o., IČO: 24657221, s předmětem podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona; a je podnikatelem fyzickou osobou podnikající podle živnostenského zákona nezapsanou v obchodním rejstříku, IČO: 66890004.
10. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Ze správního spisu vyplývá, že účastník řízení, za kterého jednal MUDr. J. Č., dne 27. 4. 2015 požádal úřad práce o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním

postižením na chráněném pracovním místě za 1. čtvrtletí roku 2015 datovaný dne 27. 3. 2015. K žádosti připojil jména osob se zdravotním postižením – J. M., J. Č., Š. K. a L. S., na které uplatňuje zvýšení příspěvku.

12. Dne 1. 6. 2015 účastník řízení k žádosti připojil kopii podání nazvaného „*Pracovní smlouva*“ ze dne 23. 9. 2014, podepsanou za zaměstnavatele J. M. a za zaměstnance J. Č. Jejím obsahem je, že zaměstnanec se přijímá na místo redaktora s pracovním poměrem ode dne 23. 9. 2014 na dobu určitou do dne 30. 5. 2015 s tří měsíční zkušební dobou a délkou pracovní doby 20 hodin týdně. Zaměstnavatel je podle smlouvy povinen přidělovat zaměstnanci práci podle pracovní smlouvy a vyplácet za ni zaměstnanci mzdu a zaměstnanec je povinen vykonávat práci svědomitě a podle pokynů zaměstnavatele a zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech týkajících se zaměstnavatele, nejde-li o obecně známé informace. Účastník řízení dále k žádosti správnímu orgánu připojil kopii podání ze dne 22. 9. 2014 nazvané „*Speciální plná moc*“. V ní se uvádí: „*na základě rozhodnutí členské schůzce Spolku, BARIÉRY (dále jen Spolek), konané dne 22.9.2014 pověřuje Spolek zastoupený paní Š. K., bytem: X, nar. X a paní J. M., bytem X, nar. X, pana J. M., bytem X, nar. X aby z titulu své funkce zástupce předsedy uzavíral, případně končil pracovněprávní vztahy ke Spolku. Speciální plná moc platí do odvolání nebo do data ukončení funkce zástupce předsedy Spolku.*“ Toto podání podepsali Š. K. a J. M. jako zmocnitelky a J. M. jako zmocněnec. Účastník řízení k žádosti správnímu úřadu připojil též kopii stanov občanského sdružení Bariéry ze dne 30. 6. 2011, které podle razítka dne 7. 7. 2011 se zaregistrovalo v rejstříku sdružení Ministerstva vnitra. Podle čl. 1 těchto stanov má občanské sdružení název Bariéry a podle čl. 2 vzniklo podle zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, ve znění pozdějších předpisů a je právnickou osobou. Podle čl. 3 těchto stanov cílem občanského sdružení je rozvíjet možnosti, jak pomoci zdravotně postiženým s uplatněním na trhu práce a jejich plnohodnotné zapojení do společnosti, a to nejen standardní pomocí, tedy v oblasti kompenzačních, rehabilitačních a protetických pomůcek a příslušenství, ale také projekty, které souvisejí s pracovním uplatněním a plnohodnotným životem. Sdružení poskytuje bezplatné poradenství zaměřené na řešení sociálních problémů zdravotně postižených, podporuje jejich možnosti vzdělávání a technické vybavení, jež zlepší jejich kontakt s okolím a zvýší jejich možnosti uplatnění na pracovním trhu. Sdružení podporuje výzkum, vývoj a inovace v oblasti kompenzačních, rehabilitačních a protetických pomůcek a jejich příslušenství. Podle čl. 8 odst. 3 písm. a) těchto stanov předseda zejména zastupuje občanské sdružení navenek a činí jeho jménem právní úkony a pod písm. b) „*přijímá zaměstnance do pracovněprávního vztahu.*“
13. Podle sdělení obchodního rejstříku Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2014 jménem spolku je oprávněn jednat MUDr. J. Č. a dne 15. 6. 2015 rejstřík doplnil, že neregistrují žádnou změnu pro uvedený subjekt.
14. Dne 4. 7. 2015 účastník řízení převzal od úřadu práce vyrozumění, že má možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům, popř. navrhnout jejich doplnění ve lhůtě 5 dnů od doručení tohoto vyrozumění, s upozorněním, že po uplynutí uvedené lhůty bude úřad práce postupovat podle § 78 odst. 8 zákona o zaměstnanosti.
15. Dne 14. 7. 2015 účastník řízení zaslal úřadu práce kopii podání ze dne 22. 9. 2014 nazvané „*Speciální plná moc*“. V ní se uvádí: „*na základě rozhodnutí členské schůzce Spolku, BARIÉRY (dále jen Spolek), konané dne 22.9.2014 pověřuje Spolek zastoupený panem předsedou spolku J. Č., bytem: X, nar. X pana J. M., bytem X, nar. X aby z titulu své funkce zástupce předsedy uzavíral, případně končil pracovněprávní vztahy ke Spolku. Speciální plná moc platí do*

odvolání nebo do data ukončení funkce zástupce předsedy Spolku.“ Toto podání podepsali J. Č. jako zmocnitel a předseda spolku a J. M. za zmocněnce.

16. Dne 15. 7. 2015 úřad práce pod č. j. ABA-T-440/2015 vydal rozhodnutí, v jehož II. výroku neposkytl žalobci příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za 1. čtvrtletí roku 2015: a) ve výši 23 998,50 Kč podle § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti a b) ve výši 0,00 Kč podle 78 odst. 8 odst. 3 uvedeného zákona. V odůvodnění k napadenému výroku rozhodnutí uvádí, že pracovněprávní vztah MUDr. J. Č. nesplňuje podmínku § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, neboť jmenovaného nepovažuje za zaměstnance v pracovním poměru ke spolku, který je osobou se zdravotním postižením. Podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZP“) je zaměstnancem fyzická osoba, která se zavázala k výkonu závislé práce v základním pracovněprávním vztahu, do něhož patří pracovní poměr a dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr. Zaměstnavatel je osoba, pro kterou se fyzická osoba zavázala k výkonu závislé práce v pracovněprávním vztahu. Statutárním orgánem spolku, předsedovi, jako jediné fyzické osobě, která spolek zastupuje navenek a činí jeho jménem právní úkony, nelze zakládat k tomuto spolku pracovní poměr pracovní smlouvou, byť na jinou pozici, než je obchodní vedení občanského sdružení. Ze strany zaměstnavatele je pracovní smlouva podepsána zaměstnancem, který není oprávněný uzavírat pracovní smlouvy, neboť podle obchodního rejstříku je jedinou osobou oprávněnou jednat jménem spolku MUDr. J. Č. Podle čl. 8 stanov předseda přijímá zaměstnance do pracovněprávních vztahů. Pracovní smlouvu podepsanou ze strany zaměstnavatele panem J. M. na základě speciální plné moci udělené paní Š. K. a paní J. M., považuje úřad práce pro účely zákona o zaměstnanosti za neplatnou. Všichni jmenovaní jsou členy sdružení a členové nejsou oprávněni jednat a činit právní úkony za občanské sdružení. Pokud dne 14. 7. 2015 doložil statutární zástupce, v tomto případě jediný zástupce spolku MUDr. J. Č. další speciální plnou moc, podle níž zmocnil zaměstnance J. M. k podpisu pracovní smlouvy, pak je takové jednání učiněno jménem předsedy a důsledky jsou stejné, jakoby je činil sám předseda spolku. Z uvedeného důvodu úřad práce dovodil, že na MUDr. J. Č. jako na zaměstnance příspěvek nenáleží.
17. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, o kterém bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.
18. U ústního jednání dne 19. 2. 2019 obě strany setrvaly na své argumentaci. K dotazu soudu na přítomného zástupce žalobce MUDr. J. Č., z jakého důvodu listina *„Zápis z členské schůze občanského sdružení Bariéry konané dne 22. září 2014“* má na první pohled rozdílnou vizáž textu, motivu, barvy a typu písma, k čemuž oběma stranám byla dána možnost nahlédnout na dotazovanou listinu, zástupce žalobce k ní uvedl *„ten fond ten byl možná podložen, jsem prostě jako při tom psaní se ten fond, jsem měnil já. To sám moc dobře nevidím. Takže mi to je celkem jedno, co tam naskakuje, nějaké úpravy, tam ten text je. Možná je to tím, že jsem to dělal na základě, že jsem si vypomohl tím předchozím zápisem, že jsem to dělal, jako když něco píšu, tak si dávám nějaký smlouvy tak, abych dobře viděl, a proto, aby to nevypadalo, že aby byl ten text u těch odstavců byl odlišný. Tady se mi to asi nepovedlo. Prostě jsem na to tak dobře neviděl.“*
19. Ke druhému dotazu soudu na žalobce, z jakého důvodu k podání žádosti připojil speciální plnou moc podepsanou p. K. a p. M. a poté, co od úřadu práce dne 4. 7. 2015 obdržel vyrozumění, že ve lhůtě 5 dnů od doručení vyrozumění může navrhnout doplnění řízení, až po této lhůtě dne 14. 7. 2015 doručil úřadu práce totožnou speciální plnou moc, jen

podepsanou jinou osobou, a to jím osobně, zástupce žalobce uvedl: „Já už jsem si ani tehdy nepamatoval, že jsem posílal jenom tyhle ty dvě plný moce. Aspoň si to tak myslím. Mám takový pocit, že právě, že tam, že jsem to nejdřív uplatnil ty dvě plný moce, protože jsem si myslel v té době, že to bude platit, že jsou platný a jednak jsem to vypustil pravděpodobně jako pokusný balonek, jestli to tam náhodou Úřad práce nenajde něco, co by tam bylo protiprávní, nesplňovalo nějaký zákonný předpis atd. Protože na internetu řada různých plných mocí a já jsem nevěděl úplně dobře, jestli to je napsaný tak, aby to úřadu práce vyhovovalo, aby ti to neprohlásili za neplatný atd. Takže myslím si, že to bude asi z toho důvodu, že jsem nejspíš vypustil jako opravdu tyto plné moce, a potom jsem doplnil o tu zásadní plnou moc, kterou jsem vlastně dal podle, vydal, napsal podle schválení nebo dle jednání, podle jednání členské schůze v tom září, kterou jsem pak ještě zaslal.“ Ke třetímu dotazu soudu na zástupce žalobce, z jakého důvodu zástupce žalobce má k dispozici dvě speciální plné moci jako výstup z rozhodnutí jediné členské schůze, žalobce uvedl: „Tak já jsem si myslel, že to bude lepší, když to bude. Jako postupně jsem to nezapisoval. Sepsal jsem je všechny najednou. Je to tak, že jsem to chtěl rozdělit, protože ta pracovní smlouva byla uzavíraná mezi panem J. M. a mnou. Když jsem mu chtěl dát tu plnou moc zvlášť a pak tady členové té schůze taky. To jsem nevěděl, kdy se vlastně ty smlouvy neseписovaly, ale chtěl jsem i nějakým způsobem vyjádřit, jako že máme smlouvu, že ji chtějí se mnou uzavřít, tu pracovní smlouvu. Chtěl jsem tedy, aby zplnomocnili pana J. M., i když jsem si nemyslel, že by to bylo tuším tak až důležité. Chtěl jsem, aby bylo prokázáno, že ta vůle tady byla skutečně. Tzn. sepsal jsem plnou moc pro pana J. M., který se mnou smlouvu uzavíral jako pracovní smlouvu a pak ty ostatní členové k tomu vyjádřili se, k té pracovní smlouvě samozřejmě.“ K poslednímu dotazu soudu zástupce žalobce uvedl, že členská schůze měla šest členů, dva z nich se předmětného dne omluvili.

20. Městský soud považuje shora uvedené odpovědi zástupce žalobce k dotazům soudu za účelové vyhýbání se odpovědím, neboť na položené otázky zástupce žalobce nedokázal relevantně a souvisle odpovědět.
21. Městský soud v Praze vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
22. Podle § 78 odst. 1 věta první zákona o zaměstnanosti zaměstnavateli zaměstnávajícímu na chráněných pracovních místech (§ 75) více než 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu svých zaměstnanců se poskytuje příspěvek na podporu zaměstnávání těchto osob formou částečné úhrady vynaložených prostředků na mzdy nebo platy a dalších nákladů.
23. Podle § 78 odst. 2 věta první zákona o zaměstnanosti příspěvkem jsou nahrazovány skutečně vynaložené prostředky na mzdy nebo platy v měsíční výši 75 % skutečně vynaložených prostředků na mzdy nebo platy na zaměstnance v pracovním poměru, který je osobou se zdravotním postižením, včetně pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které zaměstnavatel za sebe odvedl z vyměřovacího základu tohoto zaměstnance, nejvýše však 8 000 Kč, jde-li o osobu se zdravotním postižením podle § 67 odst. 2 písm. a) nebo b), a nejvýše 5 000 Kč, jde-li o osobu zdravotně znevýhodněnou.
24. Podle § 4 ZP pracovněprávní vztahy se řídí tímto zákonem; nelze-li použít tento zákon, řídí se občanským zákoníkem, a to vždy v souladu se základními zásadami pracovněprávních vztahů.
25. Podle § 8 OZ zjevné zneužití práva nepožívá právní ochrany.
26. Podle § 159 odst. 1 OZ kdo přijme funkci člena voleného orgánu, zavazuje se, že ji bude vykonávat s nezbytnou loajalitou i s potřebnými znalostmi a pečlivostí. Má se za to, že jedná

nedbale, kdo není této péče řádného hospodáře schopen, ač to musel zjistit při přijetí funkce nebo při jejím výkonu, a nevyvodí z toho pro sebe důsledky.

27. Podle § 245 OZ *na usnesení členské schůze nebo jiného orgánu, které se přičítá dobrým mravům, nebo mění stanovy tak, že jejich obsah odporuje donucujícím ustanovením zákona, se hledí, jako by nebylo přijato. To platí i v případě, že bylo přijato usnesení v záležitosti, o které tento orgán nemá působnost rozhodnout.*
28. Podle § 436 odst. 1 OZ *kdo je oprávněn právně jednat jménem jiného, je jeho zástupcem; ze zastoupení vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému.*
29. Podle § 588 věta první OZ *soud přihlédne i bez návrhu k neplatnosti právního jednání, které se zjevně přičítá dobrým mravům, anebo které odporuje zákonu a zjevně narušuje veřejný pořádek.*
30. Podle § 135 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též o. s. ř.) *ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. soud je vázán rozhodnutím příslušných orgánů o tom, že byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních předpisů, a kdo je spáchal, jakož i rozhodnutím o osobním stavu; soud však není vázán rozhodnutím v blokovém řízení. Podle odst. 2 tohoto ustanovení jinak otázky, o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu, může soud posoudit sám. Bylo-li však o takové otázce vydáno příslušným orgánem rozhodnutí, soud z něho vychází.*
31. Městský soud se předně zabýval předběžnou otázkou - platností uzavřené pracovní smlouvy pro účely posouzení zákonnosti správního rozhodnutí týkající se veřejnoprávní dávky.
32. Ze shora popsaného právního stavu vyplývají tyto skutečnosti. Podle razítka na stanovách občanského sdružení Bariéry se tento právní předchůdce žalobce registroval dne 7. 7. 2011 na Ministerstvu vnitra do rejstříku sdružení. Za jmenované občanské sdružení byl ode dne 30. 6. 2011, kdy jsou stanovy datovány, oprávněn podle čl. 8 jednak navenek a činit jeho jménem právní úkony předseda sdružení, který i přijímá zaměstnance do pracovněprávního vztahu. Z obchodního rejstříku vyplývá, že po celou dobu jménem žalobce je oprávněn jednat MUDr. J. Č., a k dotazu úřadu práce v rámci správního řízení neregistrují žádnou změnu pro uvedený subjekt. Je tedy zřejmé, že MUDr. Č. od registrace právního předchůdce žalobce byl oprávněn nejen za občanské sdružení jednak navenek a činit za něj právní úkony, ale rovněž i přijímal zaměstnance do pracovního poměru. Z výpisu spolkového rejstříku vedeného Městským soudem v Praze je patrné, že ke dni 6. 1. 2016 byl vymazán právní předchůdce žalobce a byl zapsán žalobce (shodné IČO), jehož předsedou je opět MUDr. J. Č..
33. Z uvedeného je patrné, že MUDr. J. Č. byl předsedou jak právního předchůdce žalobce, tak kontinuálně rovněž žalobce. Pokud MUDr. J. Č. jako předseda právního předchůdce žalobce doložil úřadu práce dne 1. 6. 2015 podání datované dne 22. 9. 2014 nazvané „Speciální plná moc“ o tom, že členská schůze právního předchůdce žalobce, a to jmenovitě Š. K. a J. M., pověřily pana J. M., aby uzavíral a končil pracovně právní vztahy, jako zástupce předsedy, pak takové podání městský soud ve shodě s žalovaným považuje za irelevantní, neboť obě jmenované nejsou podle čl. 8 stanov oprávněny k takovému pověření, a současně stanovy právního předchůdce žalobce neznají zmiňovanou funkci, jak obdobně se vyjádřil žalovaný. K tomuto nelze nezmínit, že členská schůze měla celkem šest členů, dva z toho se na předmětný den omluvili a z listiny o zápisu členské schůze

občanského sdružení ze dne 22. 9. 2014 vyplývá, že J. M. (šestý člen občanského sdružení), která spolupodepsala tzv. speciální plnou moc dne 22. 9. 2014, se předmětného shodného dne stala novou členkou občanského sdružení, jemuž předsedal MUDr. J. Č.

34. Ačkoli žalobce dne 4. 7. 2015 převzal od úřadu práce vyrozumění, že ve lhůtě 5 dnů od doručení tohoto vyrozumění má možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům, popř. navrhnout jejich doplnění tohoto vyrozumění, s upozorněním, že po uplynutí uvedené lhůty bude úřad práce postupovat podle § 78 odst. 8 zákona o zaměstnanosti, tak až po této lhůtě, dne 14. 7. 2015 MUDr. J. Č. zaslal úřadu práce další podání datované rovněž dne 22. 9. 2014 a taktéž nazvané „*Speciální plná moc*“, s obdobným obsahem, že „*na základě rozhodnutí členské schůzce Spolku „BARIÉRY“ (dále jen Spolek), konané dne 22.9.2014 pověřuje Spolek zastoupený panem předsedou spolku J. Č., ... pana J. M., ... aby z titulu své funkce zástupce předsedy uzavíral, případně končil pracovněprávní vztahy ke Spolku.*- 35. Uvedená tzv. speciální plná moc, podepsaná p. K. a p. M. a totožná tzv. speciální plná moc, podepsaná MUDr. J. Č., jakož i zmíněná pracovní smlouva ze dne 23. 9. 2014, se jeví jako účelové a obcházející zákon. Pokud by členská schůze dne 22. 9. 2014 ohledně pověření jiné osoby skutečně rozhodla, pak nebyl věrohodně vysvětlen zástupcem žalobce důvod, aby její rozhodnutí týkající se zmocnění pana M. nebylo zachyceno na jediném výstupu z rozhodnutí členské schůze. Účelovost tohoto jednání rovněž vyplývá z další skutečnosti, a to, že zápis z mimořádné členské schůze žalobce, resp. v té době ještě právního předchůdce, byl doručen obchodnímu rejstříku až dne 6. 2. 2017, což zcela koresponduje s vyjádřením obchodního rejstříku Městského soudu v Praze, shora uvedeným, že po celou dobu jménem žalobce je oprávněn jednat MUDr. J. Č., a neregistrují žádnou změnu pro uvedený subjekt.
- 36. Z uvedeného je evidentní, že žalobce (i jeho právní předchůdce), za něhož jednal navenek MUDr. J. Č., si byl dobře vědom skutečnosti, že podepsat pracovní smlouvu sám se sebou a poté uplatňovat shora uvedený příspěvek sám na sebe, je v rozporu s § 159 odst. 1 OZ.
- 37. Městský soud si je vědom, že otázku jakékoli (relativní či absolutní) neplatnosti MUDr. J. Č. jako zaměstnanec ani jako zaměstnavatel neřešil v občanském soudním řízení, a to právě vzhledem k právním zájmům obou účastníků pracovní smlouvy, a je i nepravděpodobné, že by takto byla řešena.
- 38. Zaměstnavatel, za něhož jedná MUDr. J. Č., je podle pracovní smlouvy povinen přidělovat zaměstnanci, shodnému MUDr. J. Č., práci podle pracovní smlouvy (funkce redaktora) a vyplácet za ni zaměstnanci MUDr. J. Č. mzdu. Na druhou stranu zaměstnanec MUDr. J. Č. je povinen vykonávat práci svědomitě a podle pokynů zaměstnavatele, za něhož jedná MUDr. J. Č., a zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech týkajících se zaměstnavatele MUDr. J. Č., nejde-li o obecně známé informace. Nelze rovněž nezmínit, že součástí předložené pracovní smlouvy není žádná plná moc pro J. M., aby za zaměstnavatele byl oprávněn pracovní smlouvu podepsat. Tato skutečnost byla oběma stranám známa, když MUDr. J. Č. pověřil J. M., aby se shodným MUDr. J. Č. uzavřel pracovní smlouvu.
- 39. Úřad práce i žalovaný dospěli k závěru (který má povahu zodpovězení předběžné otázky), že předmětná pracovní smlouva je absolutně neplatná, jelikož na obou stranách smlouvy fakticky vystupuje MUDr. J. Č., který je současně předsedou sdružení (spolku), a proto není možné žalobci ohledně jmenovaného poskytnout příspěvek a zvýšený příspěvek.

40. Městský soud neshledal důvodnou námitku, že na straně žalobce stály dvě odlišné osoby [pan MUDr. J. Č. jako zaměstnanec a žalobce jako zaměstnavatel, jehož statutárním orgánem je rovněž MUDr. J. Č. podle čl. 8 bod 3 písm. a) stanov žalobce]. Pracovní smlouva byla podle pověření MUDr. J. Č. za žalobce uzavřena panem M., pak podle § 436 odst. 1 OZ jednání pana M. není z formálního hlediska přičitatelné předsedovi spolku, nýbrž přímo žalobci, tedy spolku, za kterého jedná MUDr. J. Č..
41. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že smyslem pověření podle 436 odst. 1 OZ není udělit určité osobě oprávnění jednat jménem právnické osoby, ale toliko vymezit pracovní úkoly určité osoby v rámci pozice, do které je z hlediska pracovní a organizační struktury zařazen. Jelikož pan M. podepsal pracovní smlouvu na základě pověření uděleného mu předsedou spolku MUDr. J. Č. (jednajícím jménem žalobce), je zřejmé, že se fakticky jednalo o projev vůle předsedy spolku MUDr. J. Č. Je stěžejní představitelné, že by pan M. při uzavírání pracovní smlouvy s MUDr. J. Č. jednal proti vůli předsedy spolku MUDr. J. Č., který ho k uzavírání pracovní smlouvy, i s MUDr. J. Č., den předtím údajně pověřil, jak uvedl žalovaný. Jak na straně zaměstnavatele (žalobce), tak na straně zaměstnance tedy fakticky stála tatáž osoba, MUDr. J. Č.
42. Není-li statutární orgán oprávněn uzavřít pracovní smlouvu za zaměstnance i za zaměstnavatele a vystupuje-li na obou stranách ve skutečnosti tatáž osoba, takto uzavřená smlouva vede k absolutní neplatnosti ve smyslu ust. § 588 OZ ve spojení s ust. § 4 ZP, a to proto, že se zjevně přiči dobrým mravům. Toto pravidlo nelze obcházet tím, že předseda spolku jako statutární orgán jménem žalobce pověří jinou osobu k uzavření pracovní smlouvy sám se sebou jako s fyzickou osobou, když na základě takové skutečnosti žádá o veřejnoprávní dávku. Přestože v tomto konkrétním případě zastupoval žalobce pan M., bez doložené plné moci k pracovní smlouvě, nemůže být pochyb o tom, že tu neexistovaly dvě strany, které při uzavírání smlouvy hájily své vlastní zájmy, ale že ve skutečnosti šlo o předem dané právní jednání „ve shodě“, při němž nikdo fakticky nezastupuje spolek, což je rozhodné pro posouzení zákonnosti účelu veřejnoprávní dávky, kterou MUDr. Č. za žalobce sám na sebe požaduje.
43. Pokud žalobce namítal nesprávnost interpretace závěrů Nejvyššího soudu k rozsudku ve věci sp. zn. 21 Cdo 11/98, je třeba zdůraznit, že žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal nejen na rozsudek ze dne 17. 11. 1998, sp. zn. 21 Cdo 11/98, ale rovněž na rozsudky ze dne 4. 11. 2009, sp. zn. 21 Cdo 2708/2008, nebo ze dne 21. 12. 2010, sp. zn. 21 Cdo 3053/2010, které na rozsudek ve věci sp. zn. 21 Cdo 11/98 navazovaly. V těchto navazujících rozsudcích dospěl přitom Nejvyšší soud ke konstantnímu závěru, že rozdílnost zájmů zaměstnavatele a zaměstnance při uzavření smlouvy, která směřuje ke vzniku pracovního poměru nebo jiného pracovněprávního vztahu, k jejich změně nebo zániku, vylučuje, aby jménem zaměstnavatele učinila takový právní úkon stejná fyzická osoba, která je druhým účastníkem smlouvy jako zaměstnanec, neboť nemůže odpovídajícím způsobem (současně) hájit své zájmy jako zaměstnance a zájmy společnosti jako zaměstnavatele. Je proto třeba odmítnout námitku žalobce, že žalovaný z judikatury Nejvyššího soudu dovodil nesprávné závěry.
44. Podle napadeného rozhodnutí k naplnění podmínek absolutní neplatnosti došlo podle správních orgánů tím, že pracovní smlouva byla fakticky uzavřena mezi MUDr. J. Č. jakožto zaměstnancem i jakožto statutárním orgánem žalobce v pozici zaměstnavatele.

45. Dle ustálené judikatury Nejvyššího soudu (viz rovněž např. rozsudek ze dne 25. 6. 2016, sp. zn. 21 Cdo 2064/2015, usnesení ze dne 14. 3. 2013, sp. zn. 21 Cdo 538/2012, nebo usnesení ze dne 29. 1. 2015, sp. zn. 21 Cdo 4866/2014), na kterou rovněž odkázal žalovaný, je pracovní smlouva neplatná z toho důvodu, že vzhledem k rozdílnosti zájmů mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem tuto smlouvu nemůže uzavřít za obě strany táž osoba.
46. Právní úkon, který na obou stranách smlouvy podepíše tatáž osoba, je podle ustálené judikatury neplatným pro střet zájmů obou stran. V rozsudku ze dne 26. 1. 2017, č. j. 5 Ads 88/2015-20, odkázal Nejvyšší správní soud na rozsudek ze dne 22. 11. 2011, sp. zn. 21 Cdo 3061/2010, v němž Nejvyšší soud uvádí: „[S]kutečnost, že fyzická osoba byla jmenována statutárním orgánem společnosti s ručením omezeným (jednatelem), tedy (...) sama o sobě nebrání tomu, aby uzavřela s touto společností smlouvu (dohodu) podle pracovněprávních předpisů, například pracovní smlouvu, dohodu o pracích konaných mimo pracovní poměr, dohodu o změně pracovní smlouvy, dohodu o rozvázání pracovního poměru apod. (...) (...) Není ani vyloučeno (a zákon s takovou skutečností i výslovně počítá - srov. například § 132 odst. 3 obch. zák.), aby jednatel uzavřel jménem společnosti s ručením omezeným smlouvu (dohodu), při níž druhou smluvní stranou je sám tento jednatel jako fyzická osoba. Dovolací soud však v této souvislosti zaujal již dříve (sice za účinnosti dříve platného zákona č. 65/1965 Sb., avšak právní úprava se v této otázce obsahově nezměnila) stanovisko, že v každém jednotlivém případě, kdy jednatel uzavřel jménem společnosti s ručením omezeným smlouvu (dohodu), při níž druhou smluvní stranou je sám tento jednatel jako fyzická osoba, je třeba zkoumat, zda při právním úkonu nedochází ke střetu zájmů mezi společností s ručením omezeným jako zaměstnavatelem na straně jedné a jejím statutárním orgánem jako zaměstnancem na straně druhé. I když zákoník práce (ani občanský zákoník v rozsahu vyplývajícím z ustanovení § 4 zák. práce), nemá v tomto směru výslovnou úpravu, z ustanovení § 12 zák. práce a § 22 obč. zák., jež (obdobně jako ustanovení § 14 odst. 2 zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 31. 12. 2006) vylučuje, aby jiného zastupoval ten, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy zastoupeného, je třeba analogicky dovodit, že statutární orgán společnosti s ručením omezeným nemůže platně jednat jménem společnosti jako zaměstnavatele, jsou-li jeho zájmy v rozporu se zájmy společnosti (k tomu srov. ... právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 17. 11. 1998, sp. zn. 21 Cdo 11/98, který byl uveřejněn pod č. 63 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1999). Pracovní smlouva jako dvoustranný právní úkon, který směřuje ke vzniku pracovního poměru, je výsledkem smluvního jednání, do něhož obě smluvní strany zpravidla vstupují s vlastními (rozdílnými) představami o jejich obsahu a výsledku. Rozdílnost zájmů zaměstnavatele a zaměstnance je dána už tím, že - objektivně vzato - chtějí sjednat pracovní smlouvu pro sebe co nejvýhodnější (druh práce, místo výkonu práce, pracovní dobu, odměnu za práci apod.). Na rozdílnosti zájmů při sjednávání pracovní smlouvy nic nemění ani skutečnost, že případně dojde i k bezvýhradné akceptaci učiněné nabídky, nebo pracovní smlouva bude sjednána v souladu s podmínkami v místě a čase obvyklými, neboť i tehdy základní východiska účastníků pro uzavření smlouvy jsou odlišná; vždy jde pouze o odraz aktuální situace na trhu práce, přičemž - jak vyplývá z uvedeného - výsledek jednání nic nevypovídá o rozdílnosti zájmů obou stran při sjednávání pracovní smlouvy. Lze proto uzavřít, že rozdílnost zájmů zaměstnavatele a zaměstnance při uzavření smlouvy (dohody), která směřuje ke vzniku pracovního poměru nebo jiného pracovněprávního vztahu, vylučuje, aby jménem zaměstnavatele učinila takový právní úkon stejná fyzická osoba, která je druhým účastníkem smlouvy (dohody) jako zaměstnanec, neboť nemůže odpovídajícím způsobem „současně“ hájit své zájmy jako zaměstnance a zájmy společnosti jako zaměstnavatele (k tomu srov. též rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 4. 11. 2004, sp. zn. 21 Cdo 1634/2004, nebo rozsudek

Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 12. 2007, sp. zn. 21 Cdo 313/2007, ...). K tomuto právnímu názoru (...) se dovolací soud při v podstatě nezměněné (obsahově shodné) právní úpravě i nadále hlásí a neshledává žádné důvody k jeho změně. Na uvedeném závěru nic nemění ani námitka dovolatelky, že žalovaná byla v dané době jedinou jednatelekou žalobkyně a že „uzavření pracovní smlouvy nebylo možné technicky provést jinak“. Ve skutečnosti je - jak vyplývá z výše uvedeného - sporný právní úkon směřující ke vzniku pracovního poměru, který žalovaná učinila jménem žalobkyně jako zaměstnavatelky a jejichž druhým účastníkem byla žalovaná jako zaměstnankyně, bez ohledu na tehdejší složení statutárního orgánu žalobkyně neplatné (...).“

47. K uvedeným závěrům Nejvyššího soudu se přiklonil Nejvyšší správní soud, a to jak ve výše citovaném rozsudku ze dne 26. 1. 2017, č. j. 5 Ads 88/2015-20, tak v rozsudku ze dne 14. 1. 2016, č. j. 4 Ads 246/2015-37, či v rozsudku ze dne 30. 3. 2016, č. j. 2 Ads 303/2015-27, a učinil závěr, že na smlouvy uzavřené shodným způsobem jako v posuzovaném případě dopadají důvody neplatnosti. Výsledek se lišil dle toho, zda byla v relevantním znění zákoníku práce pro tento případ upravena absolutní či relativní neplatnost.
48. S ohledem na závěry judikatury Nejvyššího soudu i Nejvyššího správního soudu nelze přehlédnout, že po nálezů Ústavního soudu ze dne 12. 3. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 83/06, který eliminoval uplatnění absolutní neplatnosti právních úkonů směřujících ke vzniku základních pracovněprávních vztahů, přijal Parlament ČR s účinností od pozdějšího data, ode dne 1. 1. 2014, nový OZ, který – navzdory původnímu očekávání – opětovně aproboval institut absolutní neplatnosti právního jednání (dříve hmotně právního úkonu) v ust. § 588 OZ, jenž je s ohledem na ust. § 4 ZP aplikovatelný i na oblast pracovněprávních vztahů.
49. Městský soud se zcela ztotožňuje se žalovaným, že právní jednání směřující k uzavření pracovní smlouvy bylo neplatné z důvodu nezákonného střetu zájmů, jak žalovaný odůvodnil odkazem na judikaturu, a to rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 17. 11. 1998, sp. zn. 21 Cdo 11/1998, ze dne 15. 12. 2005, sp. zn. 21 Cdo 568/2005, ze dne 24. 4. 2007, sp. zn. 21 Cdo 1082/2006, ze dne 4. 11. 2009, sp. zn. 21 Cdo 2078/2008 a ze dne 21. 12. 2010, sp. zn. 21 Cdo 3053/2010. Tyto rozsudky se však týkají předchozí právní úpravy, v nich uvedené právní jednání je považováno za absolutně neplatné. V daném případě městský soud dovedl, že se jedná o zneužití práva a rozpor s dobrými mravy s cílem získat od úřadu práce příslušný příspěvek na MUDr. J. Č. a v tomto případě rovněž i na J. M., za kterého žalobce příspěvek rovněž požadoval. Jedná se o shodného J. M., který s MUDr. J. Č. uzavřel pracovní smlouvu.
50. Individualistické pojetí má své limity, které nejobecněji vyjadřuje kritérium svobody jednotlivce, neboť svoboda jednoho končí tam, kde začíná svoboda druhého. Toto kritérium bere v úvahu dvě základní pravidla: *Neminem laedit qui iure suo utitur* (Kdo vykonává svoje právo, nikomu neškodí) a *Mal enim iure nostra uti non debemus* (Nemáme však zneužívat svoje právo). Z toho důvodu se nezakazuje výkon práva, jímž se právo zneužívá, neboť zneužití není výkonem práva, nýbrž jde o protiprávní (nedovolený) čin, a proto takovému nelze přiznat ochranu. Vzhledem k tomu, že i zákaz zneužití může být zneužit, klade se důraz na zákaz činů, kterým je právo zjevně zneužito, protože o naplnění skutkové podstaty nesmí být při právním posouzení pochybnost. Jedná se tedy o takové zneužití, které lze prokázat. V daném případě je zneužití zjevné. Sankcí za zneužití práva je odmítnutí právní ochrany zdánlivého výkonu práva. Má-li tedy být sankce naplněna, závisí to na vůli osoby zneužitím práva dotčené. Znamená to, že taková pracovní smlouva může

být relativně neplatná, avšak nelze na jejím základě žádat stát, resp. úřad práce, potažmo žalovaného, aby na jejím základě přiznal MUDr. Č. příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě. Jde o zneužití výkonu práva, které je za rámcem tohoto práva, proto ve skutečnosti nejde o výkon práva, ale o protiprávní jednání. Takové jednání nemůže požívat právní ochrany. Jiný právní princip říká, že nikdo nemůže těžit z vlastního protiprávního jednání (viz výše). To je princip, který brání tomu, aby někdo např. dovoláním se neplatnosti zneužívajícího jednání měl z protiprávnosti prospěch. Zjevné zneužívání práva nebo těžení z vlastního protiprávního jednání či obcházení zákona, které se v tomto případě ani neskrývá, je považováno za „šikovnost“, přitom se jedná o hrubé protiprávnosti.

51. Nezbyvá než zopakovat, že poté, co byl vydán shora uvedený ústavní nález, právní úprava pravidla absolutní neplatnosti zakotvila do § 588 NOZ. Městský soud vzal v úvahu míru zjevného rozporu právního jednání s dobrými mravy, neboť ačkoli MUDr. J. Č. poté, co právního předchůdce žalobce nechal zaregistrovat dne 7. 7. 2011 na Ministerstvu vnitra do rejstříku sdružení a pověřil pana J. M., aby uzavřel s ním pracovní smlouvu, na základě které o příspěvek požádal úřad práce (na sebe i na něho), jde o stav, který se přičítá dobrým mravům, v tomto případě proto nepožívá ochrany soudu. Zneužívá nemravný úmysl žádat o veřejnoprávní dávku, a to nikoli ojediněle. MUDr. J. Č. je kromě toho, že byl předsedou žalobce, je společníkem a jednatelem spol. MEISTERKOCH s.r.o., je společníkem a jednatelem spol. Meddnes s.r.o., a je podnikatelem fyzickou osobou podnikající podle živnostenského zákona nezapsanou v obchodním rejstříku.
52. Skutečnost, že jde v tomto případě o kvantitativní prvek zneužití a nejde tedy o jakési bezvýznamné, zanedbatelné jednání či chování, je zřejmé ze skutečnosti, že žalobce u městského soudu vedl a vede další obdobná řízení, v nich rovněž žádá o shodný příspěvek. MUDr. J. Č. vystupoval jako společník a člen statutárního orgánu společnosti Meddnes s.r.o., jejíž žalobu městský soud projednal a rozhodl pod sp. zn. 10 Ad 20/2015 nebo ve složení shodného senátu pod sp. zn. 3 Ad 9/2015, kde společnost, v níž za statutární orgán vystupoval rovněž MUDr. J. Č. (jako redaktor), žádala o veřejnoprávní dávku. Dále městský soud bude mít na pořadu další žaloby, které podal týž žalobce a které jsou vedeny pod sp. zn. 8 Ad 5/2018 či 10 Ad 21/2017.
53. Současně městský soud neshledal důvod, aby spojil všechny dosud nerozhodnuté věci, jelikož postupuje podle pořadí, v jakém mu věci napadly.
54. Na základě výše uvedených skutečností soud námitky žalobce neshledal důvodné, proto podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.
55. Městský soud se ztotožnil s právní interpretací, kterou žalovaný užil jak v napadeném rozhodnutí, tak i ve vyjádření k žalobě, a v tomto smyslu korigoval někdejší závěr ve věci sp. zn. 3 Ad 9/2015 týkající se týchž účastníků s tím, že posouzení předmětného právního jednání (pracovní smlouvy) je nezbytné řešit jako předběžnou otázku pro účely posouzení zákonnosti správního rozhodnutí týkajícího se veřejnoprávní dávky.
56. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Za situace, kdy žalobce neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému, který měl ve věci úspěch, náklady řízení nad běžný rámec jeho činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. února 2019

JUDr. Jan Ryba v. r.
předseda senátu